

NUH, TUFAN VE GERÇEKLER

Fred WARSHOFSKY

Yeryüzünde genel bir tufanın meydana geldiği, artık bugün bilimsel kanıtlarla desteklenmektedir.

Nuh'un doğumunun 600'üncü yılının ikinci ayının 17'nci gününde büyük derinliğin bütün kuyuları taşılar, gökyüzünün bütün pencereleri açıldılar ve yeryüzü üzerine 40 gün 40 gece durmadan yağmur yağdı.

*Tevrat, Tekvin (yaratılış)
7: 11-12*

Kutsal kitapta yazılı olduğu şekilde dünyayı evrensel büyük bir su baskınının, tufanın kapladığı, bazı çeşitlemelerle, hemen hemen yeryüzündeki her kültürün mitolojisinin ve efsanelerinin bir parçasıdır. Hatta denizden çok uzakta yaşamakta olan Amerika'nın güney batısında yaşayan Hopi Kızılderilileri gibi insanların bile ülkelerini kaplayan, dağların tepelerine kadar yükselen ve yeryüzünde nedereyse bütün yaşamı silip süpüren muazzam bir su baskınına ait efsaneleri vardır.

Bununla beraber su baskını miti Kutsal Kitapların üstünde en fazla tartışılan öykülerinden biri olmuştur. Çoğu bilim adamları bunun yerel bir olaydan ileri gitmediği kanısındaydılar, bir nehrin taşması, muazzam bir fırtına veya bora, hepsi bu kadardı; anlatıla anlatıla, kuşaktan kuşağa abartılmış, sonunda bir efsane olarak parlatılmış ve mitolojinin bir kahramanlık masalı haline sokulmuştu. Buna rağmen, şimdi elimizde Tufanın gerçekten meydana geldiğini gösteren bir kanıt vardır. Bu hayret verici sonuç, birazdan göreceğimiz gibi, birbirinden tamamiyle bağımsız iki disiplinden birden gelmiştir: Jeologlar, onun vukubulduğu zaman, 11.600 yıl önce, yaşayan küçük bir deniz yaratığının kabuklarını incelediler ve arkeologlar da 8000 yıl kadar sonra bir adamın elinden çıkan yazıları okuyup bugünkü dilimize çevirdiler.

UTA - NAPİŞTİM'İN GEMİSİ

İlk önce arkeologların rolünden söz edelim. Bu Asurilerin başkenti olan Nineveh'nin örenlerinden (harabelerinden) başlar, burası Kutsal Kitapta yazdığına göre rezalet ve safahatla dolu bir yerdirdi ve Mezopotamya'nın bugünkü Irak'ın, bir kentiydi. Bunun yakınında, birçok arkeoloğun insanların ilk uygarlığı saydığı Sümer'ler yaşıyordu ve onlar 5500 yıl önce yaşamışlardı. Burada 1850 tarihinde amatör bir İngiliz arkeologu, Sir Henry Layard, bozulmamış binlerce kil tableti bulmayı başardı. Tabletler Londra'daki British Museum'a gönderildi. Orada bu işe kendilerini adayan küçük bir grup bilim adamı, günümüze kadar gelebilen bu garip, Kama şeklinde kile basılmış çivi yazılarını deşifre etmeye başladı. Bunların arasında Asuroloji ile uğraşan bir amatör de vardı: George Smith, o aslında banknot hakkâki idi, geceleri müzeye gelir ve orada bir acemi için çamur içindeki kuş izlerinden pek farklı olmayan işaretleri incelerdi.

Bir gece tam o gün temizlenmiş olan bir tablet parçasını eline aldı ve gittikçe artan bir şaşkınlık içinde Asuri dilinde su baskınının bir öyküsünü okumaya başladı. Smith'in okuduğu şey "Gilgamesh Destanı" denilen bir şiirde bulunan Tufanın Babil versiyonu idi. O Uta - napsitim adında bir adamdan ve karısından söz ediyor ve onların bir kayak yaptıklarını ve evrensel Tufandan biricik kurtulanlar olduğunu anlatıyordu.

Nuh'un öyküsüyle bunun benzerliği hayret vericiydi ve bunun sırf bir rastlantı olmasına pek olanak yoktu. Babille ilgili kişiler Tevrat'ta birçok daha başka öykülerde söz konusu olduğu için, bazı bilim adamları sonradan her iki olayın da aynı yerel su baskınlarından, belki de Mezopotamya'dan geçerek Basra Körfezine boşalan Fırat ve Dicle nehirlerinin aynı taşmalarından meydana geldiği kanısına vardılar. Bununla beraber çoğu arkeologlar eski Babillilerin gerçek olayı kaydetmiş olduklarına inanmayı kabul etmediler.

Beş yıl sonra 1877'de Pennsylvania Üniversitesi (ABD) Mezopotamya'da yapılacak bir kazıyı finanse etmeğe karar verdi. Sümerlilerin eski Nippur kentindeki kazıdan 50.000 tablet çıkarıldı ki bunlar halen incelenmektedir. Bunların arasında 3700 yıllık bir tablet parçasında Gilgamesh Destanında kaydedilmiş olan Tufanın başka bir öyküsüne rastlandı.

"Gerçek Yanıt"

Sonra 1922'de bir İngiliz arkeoloğu, Sir Leonard Wolley, Bağdat ile Basra Körfezi arasındaki çölün ortalarında kazılara başladı. Burada vaktiyle orada bulunan görkemli bir tapınağın kırık kulesi bir zamanlar Sümerlilerin başlıca şehirlerinden biri olan Ur'un yerini işaret ediyordu. Wolley'in adamları kumda derine gittikçe büyük bir buluş yaptılar. Ur'un krallar mezarlığını meydana çıkardılar. Sümer Kralları ve söylülerinin gömülmüş olduğu bu mezarlıkta birçok efsanevi sanat eserlerine rastlandı: Miğferler, Kılıçlar, müzik âletleri, o zamanın modasına göre şekillenmiş altından, gümüşten ve kıymetli taşlardan yapılmış daha başka sanat yapıtları. Hatta bunlardan daha fazla şeyler de vardı: Kil tabletlere hayret verici bir ustalık ve beceriyle ve yüksek bir teknikle pres edilmiş tarihsel kayıtlar.

Daha Wolley kazısına başlamadan önce bilgiler Sümer Krallarının listesine Sümer Krallığının iskeletsel bir tarihine sahiptiler. Fakat onlar buna pek fazla inanmamışlardı. Bu Tufandan önce yaşamış krallarla başlıyordu ve 8 kralın egemenliği ötekilerle beraber tüm 241.000 yılı tamamlar. Bu kronoloji elle tutulacak kadar mantıksızdır.

Şimdi Wolley Ur'da Kral listelerindeki aynı adları taşıyan yazılar bulmuş ve hatta bunların arasında Ur'un ilk krallık ailesini kuran kurucunun bile adına rastlamıştı. Wolley'in buluşuna kadar, bu dinasti (hanedan, kral ailesi) mitolojik sanılıyordu. Şimdi tarihsel oldu. Kralların listesine göre ilk Dinasti Tufandan sonra başlamıştı ki, böylece Sümer Krallığının birçok kralları normal insan ömrünün birkaç katını yaşamış oluyordu.

Wolley mezarlığın "İlk Ur Dinastisinden önce, fakat hemen bir parça önce başladığı" sonucuna vardı. Wolley yüksek derecede gelişmiş bir uygarlığın ilk Dinasti'den önce mevcut olduğuna inanıyordu. Fakat Tufandan önceki dinastiden sözeden Kral listelerinden başka, Sümerlilerin basitçe bir yağmurdan sonra pıllayan tohumlar gibi ortaya çıkmadıklarını belirten hiç bir fiziksel kanıt mevcut değildi.

Kanıtın iyice incelenmesinden sonra Wolley daha derinlere doğru kazıyı mezarların altına doğru ilerletmeğe karar verdi. İşçiler çamur olmuş tuğlaların içinden bir metre kadar derine daldılar ve çanak çömlekleri kırmaya başladılar. "Ve sonra birden bire herşey durdu", Wolley böyle yazıyordu, "artık ne çanak ne çömlek ne kül vardı, yalnız suyun getirdiği temiz çamur".

Delme matkabının ucunda çalışan Arap işçileri Wolley'e artık bulunacak birşey kalmadığını, başka yere gitmek gerekeceğini söylediler. Fakat Wolley son derecede inatçı bir adamdı. Böylece kazıya devam edildi; iki buçuk metre kadar temiz kil tabakasından geçilerek derine daldı ve sonra birdenbire işçiler son taşdevri kültüründeki insanlar tarafından yapılmış zımpara taşından âletler ve çanak çömlek parçalarına rastgeldiler. Wolley kendisi çukura indi, kilden duvarları inceledi, bazı notlar aldı ve ekibinden iki kişi çağırarak onlara bunu açıklayabilip açıklayamayacaklarını sordu. "Onlar söyleyecek birşey bulamadılar. Eşime de aynı soruyu sordum, o birden bire yerinde döndü ve "tabii bu su baskınıdır," dedi. Ve Wolley de bunu "doğru cevap", diye onayladı".

Mikroskopik analiz, temiz milden kalın bir katmanın baskın su, eski Sümer uygarlığını yok edecek kadar geniş ölçüde, bir tufan tarafından buraya yığılmış olduğunu gösteriyordu, artık burada büyük su baskınının tarih kitaplarındaki gelenek ile beraber gidebilecek ve tartışılmayacak kadar gerçek jeolojik kanıtı ortaya çıkıyordu. Bilim adamlarına göre Tevat'ta yazılı olan Tufan artık tamamiyle gün ışığına çıkıyordu: O Ur'da meydana gelmiş, burası da İbrahim'in yolculuğuna başladığı yerdi, böylece İbrahim Sümerlerin Tufan Öyküsünü gittiği yerlere beraberinde götürmüştü. Gilgamesh Destanı ile Nuh'un öyküsü Mezopotamya Çölünde kazılan bir kuyuda ortak bir kaynaktan birleşmiş oluyordu. Bununla beraber ne Wolley, ne de bilimsel toplum bu su baskınını yerel bir felâketten, Fırat ile Dicle arasındaki vadiyi yok eden yerel bir su baskınından fazla birşey olarak kabul etmiyorlardı. Böylece bu Tufan öyküsü de 40 yıl olduğu gibi kaldı, 1960'ların sonu ve 70'lerin başında iki Amerikalı Meksiko Körfezinin dibinden ince uzun silindirik şeklinde kaplarla çöktüler yukarı çektiler. Bunların içinde mini mini bir hücreli foraminifera adı verilen planktonik organizmalar vardı. Yüzeyde yaşarken bu organizmalar kabukları içine suyun sıcaklık ve tuzluluğunun kimyasal "kayıtlarını" tutmuşlardı. Üretim zamanında kabuklar çıkarılıyor ve denizin dibine düşüyorlardı. Bu zeminin, ki çökeltili oluşturuyordu, bir

kesiti 100 milyon yıldan fazla eskiye giden iklimlerin kaydını tutuyordu. Her inç (2,5 cm)'lik bir çökelti silindiri yeryüzünün geçmişinin 1000 yıl kadarını sergileyebiliyordu.

Bu çökeltiler iki ayrı grup tarafından incelendi, Miami Üniversitesinden Cesare Emiliani ile Rhode Island Üniversitesinden James Kennett ve Cambridge Üniversitesinden Nicholas Shackleton tarafından. Her iki analizde tuzlulukta dramatik bir değişiklik saptadılar, bu da Meksiko Körfezine muazzam bir taze (tuzsuz) su baskını olduğunu kanıtlıyordu. Radyokarbon yöntemi kullanılarak jeokimyacı Jerry Stipp (Miami Üniversitesi) bu su baskınının aşağı yukarı 11.600 yıl önce olduğunu saptadı.

Son Buz Devri yaklaşık olarak 30.000 yıl önce başlamış ve 18.000 yıl önce de doruk noktasına varmıştı. Bu noktada Kanada ve Kuzey Amerika bugün Güney Kutbunu örten buz kabuğundan daha kalın bir buz katmanı ile örtülüydüler. Daha küçük bir buz kabuğu da Kuzey Avrupa ile Batı Sibiryayı kaplıyordu. Bu buz örtüleri ve yeryüzünün yüksek dağlarının üzerindeki buzullar dünyanın suyunu yeter derecede bu donmuş kitlelerin içine çekmişlerdi. Böylece denizlerin yüzeyi bugünkünden 100 metre kadar düşüktü ve karada gözükken ilkel göçmen kolonileri şimdi birkaç kulaç denizin altında kalıyorlardı. "11.600 yıl önce Kuzey Amerika buz kabuğu birden bire kırılıverdi ve erimeğe başladı". Emiliani böyle diyordu, "eriyen buzdan meydana gelen muazzam su kitleleri Meksiko Körfezine aktılar ve böylece deniz düzeyinin yükselmesine neden oldular, bu da bir gel-git dalgasının hızıyla bütün dünyaya yayılıverdi, yani bütün yer küresini 24 saatte sardı. İnsanlar daha içerilere kaçmağa zorlandı ve bu evrensel göç evrensel bir tufanın anısını yarattı".

Bu şekilde gözönüne getirilen bir görünüm korkunç bir felâketi resmetmektedir, muazzam buz duvarları buz katmanlarının ilerlemesinden kırılıyor, parça parça oluyor ve Meksiko Körfezine taşınmak üzere Missisipi Nehrine iniyorlardı. Aynı zamanda ılışan, sıcaklaşan iklim de buzların erimesine sebep oluyor, böylece gerek Atlantik gerek Pasifik Okyanusuna muazzam su kitleleri akıyor. Fakat Emiliani'ye göre en fazla su Missisipi nehri yolu ile Meksiko Körfezine akmıştır.

Bununla beraber birçok bilim adamı bulunan bütün bu bulguların Gilgamesh Destanına Tevrat'ta sözü geçen Tufanın bir kanıtı olacağına daha inanmamaktadırlar. Bazı jeologlar Emiliani'nin erimiş buz sularının Missisipi yolu ile

Meksiko Körfezine aktığını kabul etmemektedirler. Başkaları da bunların Meksiko Körfezine hiç bir vakit akmamış olduğunu ve eriyen suların çoğunun St. Lawrence nehri yoluyla doğrudan doğruya Atlantik'e boşaldığını veya "Proglacial lakes" adı verilen ön buzulsel göllerde depolandığını iddia etmektedirler.

Emiliani'ye göre bütün soru ve tartışmaların bir değeri yoktur, zira muazzam miktarda erimiş buz suyunun Meksiko Körfezine akmış olduğu bir gerçektir. Biz bunu biliyoruz, diyor o, çünkü foraminifera kabuklarının oksijen izotop oranları Meksiko Körfezinin suyunun tuzluluğunda geçici bir azalmanın meydana geldiğini göstermektedir. Bu açıkça belirtmektedir ki 12.000 ile 11.600 yılları arasında su baskınının esas dönemine rastlamaktadır. Burada bir su baskınının meydana gelip gelmediği üzerinde artık hiç bir kuşku yoktur ve bu üniversal bir tufandır.

Emiliani'nin bulguları Jeolog Kennett ve Shakolton tarafından kuvvetlendirilmekte ve onlarda Missisipi nehri ve kolları vasıtasıyla Meksiko Körfezine muazzam buzullardan erimiş suların aktığı sonucuna varmışlardır. Bu suyun maksimum akış zamanında yüzey tuzluluklar kesin olarak yaklaşık % 10 azalmıştır.

Tabiatiyle Meksiko Körfezine tuzsuz taze suyun akışı baskın sularının varlığının biricik kanıtı değildir. "Bir miktar Güney Kutbu (Antarktika) buzı da ek suyu sağlamak için erimiş olmalıdır," diyor Emiliani. "Batı Antarktika'yı örten buz kabuğu bunu yapabilir de, bunun böyle olduğu hakkında da kanıt olarak bu kabuğun pek kararlı (stabil) olmadığı gösterilebilir. Bu daha önce olmuştur, yine de olabilir. Herhalde Meksiko Körfezinde yapmış olduğumuz incelemeler, bir buz kabuğunun yerinden koptuğu zaman neler olabileceğini, sürecin ne kadar hızlı ve deniz düzeyinin ne kadar hızla yükselmesinin beklenebildiğini gösterir". Onun tahminine göre bu senede 32 santimetre kadardır, ki bu da Meksiko Körfezinin hafifçe meyilli kabukları üzerine büyük bir etki yapmaya yeterlidir.

Kutsal Kitapta Tufanın tarihi hakkında bir bilgi yoktur. O yalnız onun vukubulduğunu yazar. Şimdi çoktan ölmüş o ufak yaratıkların kabukları, insanoglunun pişirilmiş kil parçacıkları üzerinde bıraktığı o en eski kayıtlarla beraber, bir vakitler dünyanın gerçekten evrensel bir su baskınına uğradığını kesin olarak kanıtlamış olmaktadır.